Та дона, ослонено Върди си сикорна,
Скроменъ той гледа въ земята,
А тя се леко зблиджи и дума:
„Дойди при мене въ водата"
Та си поднесла съ вътръ позлатъ,
Като грѣчъ ясенъ се лъска;
Воднитѣ струи рѫоре пресича
Сребърни капки дѣрдъ арѣска.
Прегналъ стрѣлнѣзо . . . спрѣлъ се веднага . . .
Нище да скокне, па иска; ~~на вълна синѣ отъ~~
Но вълна синѣ отъ брѣгъ прѣчакала,
Лозѣ му бута притиска.
Както га скришно либе срамливо
Мошко стисне рѣчицо,
Тъй го вълната бута и мами,
Тъй му се кѫса душицо.
Вардаго своята не спазилъ клетва:
Забравилъ своето джевойче;
~~Въ~~ Слѣзъ бълбочанитѣ дагуби дири
Маменъ отъ друго момиче.
Тича и гледа, гледа и тича
Пропасть го водна лелее,
Занесенъ далечъ отъ брѣгътъ сухи
Въ срѣдъ езерото блѣдже .